

சங்ககாலப் புரவலரும் புலவரும்

க. சிவமணி அ,*

அ தமிழ்த்துறை & ஆய்வு மையம், அரசுக் கல்லூரி, சித்தூர், பாலக்காடு-678104, கேரளா, இந்தியா.

Patrons and Poets of the Sangam Period

K. Sivamani a,*

^a Department of Tamil & Research Centre, Govt. College, Chittur, Palakkad-678104, Kerala, India.

Corresponding Author:
sivamaniks2010@gmail.com

Received : 24-03-2020
Accepted : 05-06-2020

ABSTRACT

The singing ability of Sangam period poets and the manner in which the songs are sung make us mesmerize and lead us towards a prosperous life. During the Sangam period poets used to act as secret assistants to the king. These poets who guides the king, when finds faults in the activities of the king they correct the king and lead them in a good path and the kings too seek their advice. The king's honored them by giving them gold and material things. Sangam literary songs indirectly indicates that the poets are so poor and it is not good for a king if he denies to help and offer gifts to poets. This article points out that Sangam literary hymns emphasize messages such as the respect given to poets by the rulers of the country, and the ability of the poet to specifically point out the wrongdoings of a king and they had a great responsibility to point out and guide them properly.

Keywords: Sangam Literary, Sangam Period, Sangam Poets, King

முன்னுரை

அன்னைத் தமிழுக்கு அணி செய்யும் சங்க இலக்கியப் பாடல்கள் காலம் கடந்தும் கனிவான செய்திகளைப் படிப்பவர் உள்ளத்தில் பதியம் போட்டு வரும் திறம் போற்றுதற்குரியது. சங்கப் புலவர்களின் பாட்டுத் திறமும் பாடல்களை நிலைக்களனாகக் கொண்டு பாடுபொருளை எடுத்தியம்பும் பாங்கும் நம்மை வசீகரிக்கச் செய்வதோடு வளமான வாழ்வை நோக்கி நம்மை இட்டுச் செல்வதாகவும் அமைந்துள்ளமை வெளிப்படையான அத்தகைய சங்கப் பாடல்கள் வழி அறியலாகும் அரசருக்கும் புலவருக்குமான உறவு குறித்த செய்திகளில் சிலவற்றைக் கோட்டுக் காட்டும் நோக்கில் இக்கட்டுரை அமைகிறது.

சங்க காலத்தில் அரசனுக்குத் தோன்றாத் துணையாய்ப் புலவர்கள் செய்வல்பட்டு வந்தனர். நாட்டை ஆளும் அரசனின் செயல்பாடுகளில் குற்றம் குறைகள் தென்படும் வேளைகளில் அரசனது குற்றங்களைத் தக்க ஆதாரங்களுடன் சுட்டிக்காட்டி வழிகாட்டும் பெரும் பொறுப்பைப் புலவர்கள் பெற்றிருந்தனர். புலவர்களின் அறிவுரைகளைச்

சிரமேற்கொண்டு செயல்படும் அரசர்கள் பொன்னும், பொருளும் அள்ளிக் கொடுத்துப் புலவர்களைச் சிறப்பித்தலைத் தங்கள் மரபாகக் கொண்டிருந்தனர். இதனால் புலவர் குழாம் வறுமை நீங்கி ஓரளவு செழுமை கண்டன. “புலவர் பெருமக்கள் எந்த மரபினராயினும் அவர்கள் மன்னராலும் மக்களாலும் நன்கு மதிக்கப்பட்டனர். அவர்கள் சென்ற இடங்களிலெல்லாம் சிறப்பாகப் போற்றப்பட்டனர். மன்னன் நல்லுணவு அளித்து உபசரிப்பதோடு அவர்களுக்குப் பொன்னும் பொருளும் பிறவகை வாழ்க்கை வசதியைச் செய்து கொடுத்தனர்” (Sanmugam Pillai, 2004).

அரசரைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற வேண்டிய சூழலில் புலவர்கள் இருப்பினும் பரிசு மட்டும் புலவர்களின் குறிக்கோள் அன்று. மன்னரைப் பாடிப் பரிசில் பெற வந்த புலவர்களுக்கு அரசவையில் உரிய மரியாதை கிடைக்கப்பெறாத நிலையும் சில வேளைகளில் இருந்ததுண்டு. இந்நிலையில் அரசன் அளிக்கும் பரிசைப் பெறாமலே புலவர்கள் திரும்பி விடுதலும் உண்டு.

மன்னர் - புலவர் உறவு

சங்க இலக்கியத்தில் புலவர்கட்கு அளிக்கப்பட்டு வந்த மரியாதையை எடுத்தியம்பும் பாடல்கள் அனேகம். மன்னர்களின் உள்ளத்தில் புலவர்களுக்கான இடம் யாது என்பதைக் கீழ்க்காணும் பாடல் அடிகள் விளக்குகிறது. கோப்பெருஞ்சோழன் பிசிராந்தையார் நட்பைப் பறைசாற்றும் இப்பாடலில்

பிசிரோன் என்ப, என் உயிர் ஓம்புனனே

செல்வக் காலை நிற்பினும்

அல்லற்காலை நில்லலன் மனனே (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் வளமாக வாழும் தருணங்களில் என்னைக்காண வராத போதும் வறுமையுற நேர்கையில் என்னைக் காண நிச்சயம் வருவான் என உறுதியாக நம்பினான் அரசன் என்னும் கூற்றிலிருந்து மன்னரும் புலவரும் எத்தகைய புரிதலைக் கொண்டிருந்தனர் என்பதை எடுத்துக் காட்டிச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

அன்பின்றி ஈதலை மறுத்தல்

அரசனை நாடிப் பரிசில் பெற எண்ணிப் புலவர்கள் செல்லும் வேளையில் புலவர்தம் நிலையினைப் புரிந்துகொண்டு தேவையான உதவிகளை வழங்குதல் மன்னனின் கடமை. பரிசை வழங்குகையில் புலவர்களை இன்முகத்துடன் வரவேற்று உபசரித்து உரிய பரிசினை வழங்குதல் வேண்டும். மனமகிழ்வுடன் மன்னன் வழங்கும் பரிசுகளையே புலவர்கள் பெறுவார்கள். கீழ்க்காணும் பெருந்தலைச் சாத்தனாரின் பாடல் தன்மான உணர்வு மிக்க புலவர்களின் ஒட்டுமொத்தக் குரலாக ஒலிக்கிறது.

முற்றிய திருவின் மூவர் ஆயினும்

பெட்பின்று ஈதல் யாம் வேண்டலமே (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற பாடல் அடிகள் மூலம் பரிசில் வழங்கும் புரவலன் செல்வம் கொழிக்கும் மூவேந்தர்களாயினும் உள்ளத்தில் அன்பின்றிக் கொடுத்தால் அதனை ஏற்கமாட்டோம்

என்பதைப் பறைசாற்றுவதன் வாயிலாக சங்கப் புலவர்கள் தன்மான உணர்ச்சி மேம்பட்டவர்களாக வாழ்ந்து சிறந்தமை பெறப்படுகிறது.

இதைப்போன்றே பரிசில் நீட்டித்த மூவன் என்னும் மன்னனைப் பற்றிப் பாடவந்த பெருந்தலைச் சாத்தனார் கூறும் உவமை சிந்திக்கத்தக்கது. மூவனின் ஆட்சிக்குட்பட்ட பகுதிகளில் வாழும் நாரை முதலிய உயிரினங்கள் கூட மதுவுண்ட களைப்பில் கண்துயிலும். இத்தகைய வளமிக்க நாட்டை ஆளும் மன்னனை நாடி வந்த புலவர்கள் வெறுமனே திரும்பக் கூடாது என்ற கருத்தைப் புரிய வைக்க எண்ணிய புலவர்,

பல்கனி நசைஇஅல்கு விசம்பு உகந்து

பெருமலை விடரகம் சிலம்ப முன்னி

பழனுடைப் பெருமரம் தீர்ந்தெனக் கையற்று

பெறாது பெயரும் புள்ளினம் போல (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற உவமையை எடுத்துக்காட்டி மலைப்பகுதிகளில் கனிகளை நாடிச் சென்ற பறவைகள் பருவம் மாறிய காலத்து பழங்களற்ற மரங்களைக் கண்டு ஏமாற்றம் அடைவதைப் போல நீயும் எங்களுக்குப் பரிசில் தர மறுத்தால் நாங்கள் வருந்த நேரிடும் என்பதை எடுத்துரைத்து எச்சரிக்கிறார். இங்கு புலவரின் வறுமையும் வருத்தமும் மேலிடுவதாகத் தோன்றினாலும் என் போன்ற புலவர்களுக்கு ஈயாமலிருத்தல் உன் ஆட்சிக்கு அழகல்ல என்பதை மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டும் நேர்த்தி எண்ணத்தக்கதாகும்.

புலவரின் உரிமை

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியிடம் பரிசில் பெறக் கருதிப் பெருஞ்சித்திரனார் நெடுந்தொலைவிலிருந்து வருகிறார். ஆனால் அவரை வரவேற்று உபசரிக்க இயலாத நிலையில் பரிசிலை வேறொருவரிடம் கொடுத்துப் பெருஞ்சித்திரனாருக்கு வழங்குமாறு செய்கிறான். இதனைச் சற்றும் விரும்பாத புலவரின் குரலாக ஒலிக்கிறது கீழ்க்காணும் பாடல் அடிகள்.

காணாது ஈத்த இப்பொருட்கு யான் ஓர்

வாணிகப் பரிசிலன் அல்லன், பேணி

தினை அனைத்து ஆயினும் இனிது-அவர்

துணை அளவு அறிந்து நல்கினர் விடினே (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் என் பாட்டுத் திறத்தின் பாங்கறிந்து நேரில் வந்து பரிசிலை வழங்காத அரசனின் செயலைக் கண்டிப்பதோடு யான் பொருளை மட்டும் விரும்பிப் பாடும் வாணிகப் பரிசிலன் அல்லன் என்பதை நேரிடையாகவே எடுத்துரைக்கிறார். அரசன் தரும் பரிசு தினை அளவே ஆயினும் மனமுவந்து நேரில் தந்தால்தான் பெறுவேன் என்னும் தன்மான உணர்ச்சி பெருஞ்சித்திரனார் பாடலில் மேலோங்கியிருத்தலை உணர முடியும்.

வேறிடம் செல்லத் துணிதல்

மன்னன் இளவெளிமானைக் காணச் சென்ற புலவர் பெருஞ்சித்திரனாரின் அனுபவம் பாடலாகிறது. புலவருக்கு உரிய மரியாதையை அளிக்காத மன்னனின் செயல் புலவருக்குக்

கோபத்தை உண்டாக்குகிறது. தன்னை நாடி வந்த புலவரைக் கண்டும் காணாதது போல் செயல்படும் மன்னனிடம் பரிசில் பெறுதலை விரும்பாத புலவர் வேறு இடம் நோக்கிச் செல்லத் தீர்மானிக்கிறார். இதனை,

பருகு அன்ன வேட்கை இல்வழி
அருகில் கண்டும் அறியார் போல
அகம் நக வாரா முகன் அழி பரிசில்

தாள் இலாளர் வேளார் அல்லர்? (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் எடுத்துரைத்து விருப்பமில்லா மனத்துடன் அரசன் கொடுக்கும் பரிசிலை யான் விரும்பேன் எனக் கூறி வேற்று நாட்டை நோக்கிப் பயணிக்கிறார் புலவர். இங்கு சங்க காலத்தில் புரவலருக்கும் புலவருக்குமான புரிதலைக் கோடிட்டுக் காட்டுவதய் இப்பாடல் அடிகள் அமைந்திருத்தலில் வியப்பில்லை.

எத்திசைச் செலினும்

அதியமான் நெடுமான் அஞ்சியைக் காண வந்த ஓளவையார் தனக்குப் பரிசில் நீட்டிக்கப்படும் நிலையில் வேற்று நாட்டிற்குச் செல்லத் தயாராகிறார். அறிவும் புகழும் உடையவர்கள் இறந்து விட்டனர் என்பதற்காக இவ்வுலகம் வறுமையுறாது என்பதை எடுத்துக்காட்டி, மழுவைக் கொண்டு காட்டிற்குள் செல்லும் தச்சன் தனக்குத் தேவைப்படும் பொருளைப் பெற்றுத் திரும்புதல் திண்ணம், எனவே உன் நாட்டை விட்டுச் செல்கிறேன் என்னும் பொருள்பட அமைந்துள்ளன கீழ்காணும் பாடல் அடிகள்.

அறிவும் புகழும் உடையோர் மாய்ந்தென
வறுந்தலை உலகமும் அன்றே அதனால்
காவினம் கலனே சுருக்கினெம் கலப்பை,
மரம்கொல் தச்சன் கைவல் சிறாஅர்
மழுவடைக் காட்டகத்து அற்றே

எத்திசைச் செல்லினும் அத்திசைச் சோறே (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற அடிகளில் பரிசில் நீட்டித்த மன்னனின் செயலை விடுத்துக் கற்றவர்களுக்கு எங்கு சென்றாலும் சிறப்புக்கள் தானே வந்து சேரும் என்பதை உணர்த்த விரும்பி காட்டுப் பகுதிகளில் எவ்வாறு மரங்களுக்குக் குறைவு ஏற்படுதல் இல்லையோ அதைப் போலவே நாட்டில் மன்னர்களுக்கும் குறைவில்லை என எண்ணிக்கொண்டு அதியமாளை விட்டு ஓளவையார் வேறு இடம்நோக்கிப் புறப்படுதலைப் படம்பிடித்துக்காட்டுகிறது இப்பாடல்.

யானையின் எளிமை

யானை இயல்பாக இருக்கும்போது நீர்த்துறைகளில் விளையாடிக் கொண்டும் தன் அருகில் உள்ளவர்களைத் துன்பம் செய்யாமலும் பழகும் இயல்புடையது. ஆனால் மதம் பிடித்த நிலையில் யானையைத் தன்வசப்படுத்துதல் என்பது எளிதான செயல் அல்ல. அத்தகைய யானையை நிகர்த்தவனாகிய அதியமான் தன் குடி மக்களிடத்தில் அருள் உள்ளம்

கொண்டவனாகவும் பகைவரிடத்தில் மதம் கொண்ட யானையைப் போல வலிமையுடன் பகைவரை அழிக்கும் திறன் கொண்டவனாகவும் திகழ்பவன் என்பதை

ஊர்க் குறு மாக்கள் வெண்கோடு கழாஅலின்,

நீர்த் துறை படியும் பெருங் களிறு போல

இனியை, பெரும! எமக்கே; மற்று அதன்

துன் அருங் கடாஃஅம் போல

இன்னாய் பெரும! நின் ஒன்னாதோர்க்கே. (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற பாடலில் ஒளவையார் அதியமான் நெடுமானஞ்சியின் பண்புகளை யானையின் செயலோடு ஒப்பிட்டுப் பாடிய பாடல் யானையின் எளிமைக்கும் வன்மைக்கும் உவமையாகியுள்ளது.

வஞ்சப் புகழ்ச்சி

ஒருவரை அல்லது ஒருசெயலைப் பழிப்பது போலப் புகழ்வதையும் புகழ்வது போலப் பழித்தலையும் வஞ்சப் புகழ்ச்சி என்பர். தொண்டைமானிடம் போர் செய்தலை விரும்பாத அதியமான் போரைத் தவிர்த்தல் பொருட்டு ஒளவையாரைத் தூது அனுப்புகிறான். தொண்டைமானிடம் தூது சென்ற ஒளவையார் , அதியமானின் வீரத்தை அவனிடம் நினைவூட்டும் விதமாக அமைந்துள்ளது கீழ்க்காணும் பாடல்.

"இவ்வே பீலி அணிந்து மாலை சூட்டி

கண் திரள் நீன் காழ் திருத்தி, நெய் அணிந்து

கடியுடை வியல் நகரவ்வே; அவ்வே

பகைவர்க் குத்தி, கோடு, நுதி, சிதைந்து

கொல் துறைக் குற்றிலமாதோ"

..... (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற பாடலில் அதியமானின் படைக்கலங்கள் தொடர்ந்து போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்டு வருவதால் பொலிவிழந்து காணப்படுதலையும் தொண்டைமானின் படைக்கலங்கள் போரில் ஈடுபடாத நிலையில் புதிதாய்க் காட்சி தருதலையும் வஞ்சப் புகழ்ச்சியாக எடுத்துரைத்து அதியமானின் வீரத்தைத் தொண்டைமான் மனங்கொள்ளும் விதமாக எடுத்துரைத்துள்ளமை மன்னரிடத்தில் புலவர் கொண்ட மதிப்பையும் பேரன்பையும் வெளிப்படுத்துவதாகும்.

ஈதல் திறன்

தன்னை நாடி வந்து இரப்பார்க்கு ஈதல், இரவலர் இருப்பிடம் சென்று அவர்களுக்கு வேண்டியதைத் தந்து சிறப்பித்தல், இரவலர் பொருளைக் கேட்கு முன்னரே அவர்களது உள்ளக் குறிப்பை அறிந்து உதவுதல் என ஈதலின் வகைகள் பற்பல. ஒருநாள் அன்று. பல நாட்கள் தொடர்ந்து சென்றாலும் தன்னுடன் இன்னும் பலரைக் கூட்டிச் சென்றாலும் மனதில் சலிப்பின்றி முதல்நாள் இரவலரைக் காண்பது போலவே பார்த்து அவர்களது தேவையறிந்து வழங்கும் குணமுடையவன் அதியமான் என்பதையும் அதியமானின் கொடை அவனை

நாடிச் செல்வோருக்கு யானையின் கோட்டிடை வைத்த உணவுப் பொருள் தவறாமல் யானைக்கு உணவாதல் போலத் தப்பாமல் கிடைக்கும் என்பதையும்

ஒருநாள் செல்லலம்; இருநாள் செல்லலம்;

பல நாள் பயின்று பலரொடு செல்லினும்,

தலைநாள் போன்ற விருப்பினன் மாதோ -

இழைஅணி யானை இயல்தேர் அஞ்சி

அதியமான்; பரிசில் பெறுஉம் காலம்

நீட்டினும், நீட்டாது ஆயினும், களிறு தன்

கோட்டு இடை வைத்த கவளம் போலக்

கையகத்தது..... (Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற பாடல் அடிகள் வழி எடுத்துரைத்தல் ஒளவை - அதியமானிடையே இருந்த புரிதலையும் மன்னர் மீது புலவர் கொண்டிருந்த நம்பிக்கையையும் புலப்படுத்துவதாக அமைந்துள்ளது.

போரைத் தவிர்க்க வேண்டுகல்

புலவர்களின் செயல் அரசனைப் புகழ்ந்து பாடிப் பரிசில் பெற்று வாழ்க்கை நடத்துவது மட்டுமன்று. அரசனுக்கு உரிய நேரத்தில் குறைகளைச் சுட்டிக்காட்டித் தக்க ஆலோசனைகளை வழங்குவதன் மூலம் அமைச்சனுக்கு நிகராகவும் திகழ்ந்திருக்கிறார்கள். சோழர் பரம்பரையினராகிய நலங்கிள்ளியும் நெடுங்கிள்ளியும் பகை கொண்டனர். இவ்விருவரையும் நோக்கிக் கோவூர் கிழார் பாடிய இப்பாடல் போரினால் சோழர் குலத்துக்கு நேரும் அவப் பெயரைத் தடுத்து நிறுத்தும் விதமாக, அறிவுறுத்துவதாக அமைந்துள்ளது. கோவூர் கிழாரது

இரும்பணை வெண் தோடு மலைந்தோன் அல்லன்;

கருஞ்சினை வேம்பின் தெரியலோன் அல்லன்:

நின்ன கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே: நின்னொடு

பொருவோன் கண்ணியும் ஆர் மிடைந்தன்றே;

ஒருவீர் தோற்பினும், தோற்ப நும் குடியே;

இருவீர் வேறல் இயற்கையும் அன்றே; அதனால்,

குடிப்பொருள் அன்று, நும் செய்தி; கொடித் தேர்

நும் ஓர் அன்ன வேந்தர்க்கு,

மெய்ம்மலி உவகை செய்யும் இவ் இகலே. (Swaminatha Iyer, 1984)

என்னும் பாடல் அடிகளில் நலங்கிள்ளியே! நீ போர் புரியக் கருதிய பகைவன் சேரனுமல்லன். வேம்பின் மாலையை அணிந்த பண்டியனுமல்லன். நீ அணிந்திருக்கும் மாலையும் நீ பகைவன் எனக் கருதும் அவன் அணிந்திருக்கும் மாலையும் ஆத்தி. ஆதலால் நீங்கள் இருவரும் ஒரே குலத்தைச் சேர்ந்தவர்கள். இருவரும் வெற்றியடைதல் என்பதும் இயலாததாகும், போரில் யார் தோற்றாலும் பொல்லாங்கு சோழர் குலத்திற்கே என்பதைப் புரிந்து கொண்டு செயல்படுதலே சிறந்தது. உனது செயல் உன் குடிப்பெருமைக்கு

உகந்ததன்று எனப் பலவாறு அறிவுறுத்திப் போரைக் கைவிட வேண்டியதன் அவசியத்தை மன்னனுக்குப் புரிய வைக்கிறார் புலவர்.

கவரி வீசிய காவலன்

சேரமான் தகடூர் எறிந்த பெருஞ்சேரல் இரும்பொறையைக் காணச் சென்ற மோசிகீரனார் என்னும் புலவர் அரண்மனையில் இருந்தது முரசுக் கட்டில் என்பதை அறியாது அக்கட்டிலிலேயே உறங்கிவிட்டான். இதனைக் கண்ணுற்ற அரசன் புலவன்மீது கோபம் கொள்ளாது அருகில் சென்று சாமரம் வீசிச் சிறப்பித்தான் இச் சம்பவத்தைப் படம்பிடித்துக் காட்டுவதாய் அமைந்துள்ளது மோசிகீரனாரின் கீழ்க்காணும்

.....எண்ணெய்

நுரை முகந்தன்ன மென் பூஞ் சேக்கை
அறியாது ஏறிய என்னைத் தெறுவர,
இருபாற் படுக்கும் நின் வாள் வாய் ஒழித்ததை
அதூஉம் சாலும் நல் தமிழ் முழுது அறிதல்
அதனொடும் அமையாது அணுக வந்து நின்
மதனுடை முழவுத் தோள் ஓச்சி, தண்ணென
வீசியோயே.....

(Swaminatha Iyer, 1984)

என்ற பாடல் அடிகள். இங்கு நாட்டை ஆளும் அரசனுக்கும் புலவரும்முனான உறவு எத்தகைய உயர் நிலையில் இருந்துள்ளது என்பதையும் புலமைக்கு அரசன் அளித்த மரியாதையையும் ஒருசேர எடுத்துரைத்துச் சிந்திக்க வைக்கிறது.

முடிவுரை

இவ்வாறு சங்க இலக்கியங்கள் வழி அறியலாகும் புரவலர் புலவர்களுக்கிடையேயான உறவு தமிழ் நிலத்தை எத்தகைய உயர்வான இடத்திற்குக் கொண்டு சென்றுள்ளது என்பதைப் புலவர்கள் கூற்று வழி அறிய முடிகிறது. மேலும் நாட்டை ஆளுவோர் அறிவுக்கு அளித்துவந்த மரியாதை, தவறு செய்பவன் அரசனாயினும் வெளிப்படையாகவும் குறிப்பாகவும் சுட்டிக்காட்டி உணர்த்தும் ஆற்றல் ஆகியவை கைவரப் பெற்றவர்களாகப் புலவர்கள் இருந்தமையும் சங்கப் பனுவல்கள் தெளிவாக உணர்த்தி நிற்கின்றன.

References

- [1] Sanmugam Pillai, M. (2004) Sangath Tamilar Valviyal, International Institute of Tamil Studies, Chennai, India
- [2] Swaminatha Iyer, U.V. (1984) Purananooru Moolamum Uraiyum, U.Ve.Sa Noolaga Nilayam, Chennai, India

About the License:

© The author 2020. The text of this article is licensed under a Creative Commons Attribution 4.0 International License